स्त्रियो वीरवतीश्चार्चेत् स्रग्गन्धबलिमण्डनैः ।
पतिं चार्च्योपतिष्ठेत ध्यायेत् कोष्ठगतं च तं ॥५२॥
सांवत्सरं पुंसवनं व्रतमेतद्विप्लुतं ।
धारयिष्यसि चेत् तुभ्यं शक्रहा भविता सुतः ॥५३॥
शुक उवाच ॥ वाढमित्यभिप्रेत्याथ दिती राजन् महामनाः ।
काश्यपं गर्भमाधत्त व्रतं चाञ्जो दधार सा ॥५४॥
मातृष्वसुरभिप्रायमिन्द्र आज्ञाय मानद ।
शुश्रूषणेनाश्रमस्थां दितिं पर्यचरत् कविः ॥५५॥
नित्यं वनात् सुमनसः फलमूलसमित्कुशान् ।
पत्राङ्कुरमृदो ऽपश्च काले काल उपाहरत् ॥५६॥
एवं तस्या व्रतस्थाया व्रतछिद्रं हरिर्नृप ।
प्रेप्सुः पर्यचरज्जिह्मो मृगहेव मृगाकृतिः ॥५७॥
नाध्यगच्छद्व्रतछिद्रं तत्परो ऽथ महीपते ।
चिन्तां तीव्रां गतः शक्रः केन मे स्याच्छिवं विह ॥५८॥
एकदा सा तु संध्यायामुच्छिष्टा व्रतकर्षिता ।
अस्पृष्टवार्यधौताङ्घ्रिः सुष्वाप विधिमोहिता ॥५९॥
लब्धा तदन्तरं शक्रो निद्रापहृतचेतसः ।
दितेः प्रविष्ट उदरं योगेशो योगमायया ॥६०॥
चकर्त सप्तधा गर्भं वज्रेण कनकप्रभं ।
रुदन्तं सप्तधैकैकं मा रोदीरिति तान् पुनः ॥६१॥
ते तमूचुः पाट्यमानाः सर्वे प्राञ्जलयो नृप ।
किं न इन्द्र जिघांससि भ्रातरो मरुतस्तव ॥६२॥